

Arrest

nr. 225 431 van 30 augustus 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WUYTS
Sint-Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 december 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2018.

Gelet op het arrest nr. 215 448 van 22 januari 2019 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 21 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. WUYTS en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 3 mei 2017 een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel *9bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 18 december 2017 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende het onontvankelijk verklaren van de voormelde aanvraag omdat verzoeker niet zou hebben aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag in te dienen vanuit zijn land van herkomst.

Ook op 18 december 2017 nam de gemachtigde de beslissing houdende de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“De heer ;
[...]*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

[...]

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING:

[...]

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

[...]

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visa.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is onder meer afgeleid uit de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt onder meer dat nergens in de bestreden beslissing op enige manier wordt ingegaan op zijn persoonlijke en familiale situatie en dit terwijl artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet expliciet stelt dat er bij de beslissing rekening dient te worden gehouden met onder andere het gezins- en familieleven. Hij licht toe:

“Verzoeker woont reeds meer dan drie jaar samen met mevrouw S.S. met wie hij ook al meer dan drie jaar een ononderbroken relatie heeft.

Er kan aldus geen enkele twijfel bestaan over het feit dat verzoeker met mevrouw S.S. een gezin vormt en dat hiermee rekening dient te worden gehouden.

Verzoeker en mevrouw S. hebben ook reeds meerdere malen gepoogd te huwen, met name op 16 februari 2017 en 17 januari 2018 hebben zij hiertoe een aangifte tot huwelijk pogen in te dienen.

Deze aangiftes zijn echter geweigerd omwille van een aantal formele elementen zoals met name het ontbreken van legalisaties en een paspoort, hetgeen de Algerijnse ambassade tot op heden heeft geweigerd in orde te brengen gelet op de illegale status van verzoeker (stuk 5).

Ten overvloede wijst verzoeker erop dat mevrouw S. erkend is als vluchteling, heden de Belgische nationaliteit heeft verkregen en dat zij erkend is als een persoon met een handicap waarbij haar verdienvermogen met 66% is verminderd (stukken 6 en 7).

Er kan dan ook onmogelijk worden gevraagd van mevrouw S. dat zij het vliegtuig zou nemen naar Algerije om daar verzoeker te gaan opzoeken.

Verwerende partij is daarnaast ook op de hoogte van het feit dat verzoeker met mevrouw S. een relatie vormt en al jaren met haar samenwoont.

Dit is expliciet aangekaart in de procedure 9bis (stuk 3).

Ten overvloede verwijst verzoeker er ook op dat er in casu geen sprake is van enige actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zodat de bescherming van het privé- en gezinsleven van verzoeker zoals voorzien in art. 8 EVRM dan ook niet zonder meer opzij kan worden geschoven.

Er diende dan ook rekening te worden gehouden met de familiale situatie van verzoeker.”

2.2. De verwerende repliceert in haar nota het volgende:

“De verzoekende partij houdt een schending van voormelde bepalingen voor, doordat er geen rekening werd gehouden met haar persoonlijke en familiale situatie. De verzoekende partij voert aan dat zij al meer dan drie jaar een relatie heeft met mevr. S.S. met wie zij ook reeds meerdere malen gepogd heeft om te huwen. Ook zou de verzoekende partij ten onrechte niet gehoord geweest zijn in huidige procedure.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat aan de verzoekende partij een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie steunt zich op de vaststelling dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. De verzoekende partij is immers niet in het bezit van een geldig visa.

De verzoekende partij ontkent dit niet. Zij houdt daarentegen wel voor dat geen rekening werd gehouden met haar persoonlijke en familiale situatie.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij feitelijke grondslag mist. Uit de synthesenota blijkt immers dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het nemen van de in casu bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met het familie- en gezinsleven van de verzoekende partij.

Verweerder wijst er bovendien op dat een uitgebreide afweging inzake het gezinsleven van de verzoekende partij reeds gemaakt werd in de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en die samen met het bestreden bevel betekend werd aan de verzoekende partij.

Zie in die zin:

“Verzoeker voert aan dat de beschikking in verband met artikel 8 van het EVRM eigen overwegingen in de plaats stelt, waar het bestreden bevel geen enkele melding van maakt. Evenwel wordt er in de beschikking op gewezen dat in zoverre verzoeker een motivering omtrent zijn familielevens wenst terug te vinden in de bestreden beslissing, artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt zodat verzoeker geen afweging hieromtrent kan verwachten in de bestreden beslissing. Dit is in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State (cf. bijv. RvS 3 december 2015, nr. 233.125, RvS 2 december 2015, nrs. 11.639 (c) en 11.647 (c)). De verwachting van verzoeker om in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een motivering inzake artikel 8 EVRM terug te vinden klemmt bovendien des te meer gelet op het feit dat de afweging inzake het opgeworpen familielevens van verzoeker reeds werd gemaakt in de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond

van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en die samen met het bestreden bevel werd betekend aan verzoeker. De Raad vermag voorts als annulatierechter te onderzoeken of aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM is voldaan en of is voldaan aan de voorwaarden voor een inmenging in het gezinsleven wanneer een schending van die verdragsbepaling wordt opgeworpen (RvS 3 december 2015, nr. 233.125), wat in casu het geval is.” (R.v.V. nr. 160 868 van 27 januari 2016)”.

Verder in de nota betoogt de verwerende partij dat verzoeker in gebreke blijft om een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken en gaat zij uitgebreid in op de redenen die haar tot deze conclusie hebben gebracht.

2.3. Tussen de partijen rees ter zitting een betwisting over de vraag of de beslissing van 18 december 2017 betreffende verzoekers aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hem al dan niet werd betekend. Met het arrest nr. 215 448 van 22 januari 2019 werden de debatten heropend om de verwerende partij toe te laten hierover uitsluitel te brengen, nu het administratief dossier hierover geen klaarheid kon bieden.

2.4. Op de terechtzitting van 21 februari 2019 heeft de verwerende partij te kennen gegeven geen bewijs te kunnen voorleggen van de voormelde betekening aan verzoeker. Zij voegt daar meteen aan toe dat de beslissing wel degelijk bestaat, zodat er wel werd geoordeeld over de elementen die vervat zitten in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In casu staat vast dat verzoeker een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet had ingediend waarmee hij aan de verwerende partij te kennen gaf dat er buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen om terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Hij verwees naar het gezinsleven met zijn partner, een erkende vluchteling.

Het staat evenzeer vast dat de verwerende partij over deze aanvraag heeft beschikt bij beslissing van 18 december 2017.

In het administratief dossier bevindt zich een brief van 18 december 2017 vanwege de Algemene Directie Vreemdelingenzaken, Directie Uitzonderlijk Verblijf Sectie 9bis, aan de burgemeester van de gemeente Heist-op-den-Berg, waarin de volgende instructies worden gegeven:

*“Gelieve betrokkene(n) uit te nodigen en de documenten in bijlage te betekenen:
(Gelieve da datum van kennisname te plaatsen bij de handtekening van betrokkene!)*

- *De beslissing tot onontvankelijkheid*
- *Het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)*

[...]

Nadat hij/zij voor kennisname heeft/hebben getekend, dient een afschrift hiervan aan mijn diensten te worden teruggestuurd. Een andere kopie van de beslissing/beslissingen wordt bijgehouden in uw dossier.“

Verder is er ook een mail van het gemeentebestuur van de gemeente Heist-op-den-Berg waarin wordt gesteld :

*“Aantal bijlagen : 1
Bijlage 13 betekend op 29-12-2017”.*

Hieruit blijkt dus enkel dat het thans aangevochten bevel werd betekend. De verwerende partij levert, zoals hiervoor reeds is gebleken, evenmin het bewijs dat de beslissing over verzoekers aanvraag hem ter kennis werd gebracht.

Evenwel bepaalt artikel 26/2/1, §3, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit, inzake aanvragen op grond van artikel 9bis en 10bis van de Vreemdelingenwet het volgende:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde de aanvraag onontvankelijk verklaart, betekent de burgemeester of zijn gemachtigde deze beslissing door middel van het document conform het model in de bijlage 41quater. Indien de vreemdeling zich bovendien in één van de in artikel 7 van de wet bepaalde gevallen

bevindt, wordt in voorkomend geval, door middel van het formulier A of B, conform het model van de bijlage 12 of 13, een bevel om het grondgebied te verlaten aan hem betekend."

Uit deze bepaling blijkt alvast de wil van de regelgever om slechts een bevel om het grondgebied af te leveren nadat werd beschikt op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande staat het vast dat hieraan niet is tegemoetgekomen.

2.6. Verder moet worden gewezen op het volgende:

2.6.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren én ter kennis te brengen van de betrokkene.

De vraag is *in casu* niet of de bestreden beslissing al dan niet gemotiveerd is -ze bevat duidelijk een motivering die is gestoeld op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet- maar of deze motivering afdoende is. In tegenstelling tot wat de verwerende partij lijkt willen laten gelden, is dit immers ook een criterium, dat geval per geval moet worden ingevuld.

2.6.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Het kan niet worden betwist dat ze van toepassing is bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Voor nationale rechters geldt, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, dat zij verplicht zijn om nationale bepalingen en regelingen conform het Unierecht uit te leggen. Wanneer een nationale bepaling of regeling voor meer dan één uitlegging vatbaar is, verdient de uitlegging die de bepaling of regeling in overeenstemming brengt met het Unierecht de voorkeur boven de uitlegging die in strijd is met het Unierecht. (cf. HvJ 5 oktober 2004, C-397/01 tot C-403/01, Pfeiffer, pt. 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07, Angelidaki e.a., pt. 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, pt. 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, pt. 8.)

In die context moet worden gewezen op het volgende:

Het kader van rechtsbescherming tegen een terugkeer- of verwijderingsbeslissing, zoals deze die thans wordt aangevochten, wordt geschetst in artikel 13 van de Terugkeerrichtlijn.

Naar luid van deze bepaling wordt aan de betrokken onderdaan van een derde land een doeltreffend rechtsmiddel van beroep of bezwaar toegekend, dat hij bij een bevoegde rechterlijke of administratieve autoriteit of bij een onpartijdig samengestelde bevoegde instantie waarvan de onafhankelijkheid is gewaarborgd, kan aanwenden tegen de in artikel 12, lid 1, bedoelde besluiten in het kader van terugkeer.

In het licht hiervan wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie reeds heeft geoordeeld dat de verplichting om een administratieve rechtshandeling te motiveren een wezenlijke vormvereiste is, bedoeld om het recht van de door de handeling benadeelde persoon op een doeltreffende voorziening in rechte te waarborgen (HvJ 20 september 2011, T-461/08, *Evropaiki Dynamiki*, 122), en het uitvloeisel vormt van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, pt 38). Dat blijkt overigens ook uit het artikel 12 van de Terugkeerrichtlijn, waarnaar in artikel 13 wordt verwezen en dat luid als volgt:

*“Artikel 12
Vorm*

1. Het terugkeerbesluit en, in voorkomend geval, het besluit betreffende het inreisverbod en het besluit inzake verwijdering worden schriftelijk uitgevaardigd en vermelden de feitelijke en de rechtsgronden, alsook informatie over de rechtsmiddelen die openstaan.

De informatie over feitelijke gronden mag worden beperkt indien de nationale wetgeving voorziet in een beperking van het recht op informatie, met name ter vrijwaring van de nationale veiligheid, de landsverdediging, de openbare veiligheid, dan wel met het oog op het voorkomen, onderzoeken, opsporen en vervolgen van strafbare feiten.”

Zelfs in de hypothese dat ervan wordt uitgegaan dat de nationale norm die de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, met name artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in zich draagt, sluit ze een dergelijke verplichting in ieder geval niet uit. Bovendien bepalen de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dat de overheid in de akte zelf de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze.

Derhalve is de Raad van oordeel dat, om de volle werking van het Unierecht -in het bijzonder de doeltreffende rechtsbescherming van de derdelander tegen een bevel om het grondgebied te verlaten- te garanderen, de motieven die er blijk van geven dat rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene, in dat bevel moeten worden opgenomen.

2.6.3. De mededeling van de motieven nadat het beroep reeds werd ingediend -via een later procedurestik, zoals *in casu* de nota, of via de neerlegging van het administratief dossier waarin de beslissing aangaande de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de synthesenota ter voorbereiding daarvan zich bevinden-, kan de miskennis van de plicht tot formeel motiveren niet goedmaken. Dit ontnemt verzoeker immers de mogelijkheid om zijn beroepsrecht terzake naar behoren uit te oefenen (cfr. HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, ptn 38 en 59) en brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865, *DURIEUX*).

Precies omwille van die wapengelijkheid kan een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, om de naleving van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet na te gaan, evenmin garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming. Luidens artikel 6, §5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen. Deze termijn van dertig dagen is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoeker de facto wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of zelfs wordt uitgehouden doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, §5 van de Vreemdelingenwet zonder gevolg verstrijkt.

2.6.4. Een uitzondering op de voormelde formele motiveringsplicht kan worden gemaakt wanneer de betrokken vreemdeling kennis krijgt van de beslissing die betrekking heeft op zijn aanvraag, met daarin de beoordeling van de elementen waarmee krachtens artikel 74/13 rekening moet worden gehouden, ten laatste op het ogenblik waarop hij in kennis wordt gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten en zijn beroepstermijn tegen dat bevel begint te lopen, zoals dat overigens is voorzien in het

hiervoor geciteerde artikel 26/2/1, §3, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit. In dat geval weet de betrokkene immers dat de verwerende partij, alvorens over te gaan tot het nemen van een terugkeerbesluit, rekening heeft gehouden met de bedoelde elementen én hij kent ook de motieven die tot het oordeel van de verwerende partij hebben geleid, zodat hij zich er in rechte tegen kan verweren en een doeltreffende rechtsbescherming dus is gegarandeerd. Verzoeker bevindt zich echter niet in dat geval.

2.6.5. Een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is aangetoond. De argumentatie van de verwerende partij in de nota doet hieraan geen afbreuk.

2.7. Het middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 december 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS